

Arrest

nr. 53 673 van 22 december 2010
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. KNOPS loco advocaat P. ROELS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 30 oktober 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 maart 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 18 maart 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een etnische Albanees afkomstig uit Stanovc, gemeente Vushtrri, te zijn en het Kosovaarse staatsburgerschap te bezitten. Voor de oorlog in Kosovo woonden veel Ashkali en Romazigeuners in jullie buurt. Omdat deze mensen bijzonder arm waren, probeerde uw vader hen zoveel mogelijk te helpen. Na afloop van het gewapend conflict in Kosovo werden jullie hierom scheef bekeken door de etnische Albanezen uit jullie dorp. Jullie hadden een stuk grond in de buurt dat was gelegen naast stukken grond van andere etnische Albanezen. In 2000 of 2001 eigenden de andere Albanezen zich steeds meer van jullie grond toe. Jullie dienden klacht in, waarna de politie ter plaatse kwam om de toestand na te gaan. Omdat jullie geen gevolg konden geven aan het verzoek van de politie een eigendomsakte van de grond te tonen daar jullie dit document niet hadden en alle documenten van het kadaster tijdens de oorlog waren vernield, bleef het onderzoek zonder gevolg. Nadien eigenden de Albanezen zich jullie grond volledig toe. Om geen problemen te hebben, besloten jullie de zaak te laten rusten. Na afloop van het gewapend conflict in Kosovo kreeg u eveneens psychische problemen door de doden en het geweld waarvan u tijdens het conflict getuige was geweest. Sedert 2002 tot uw vertrek naar België was u hiervoor in Kosovo in behandeling bij een psychiater. U kreeg medicijnen voorgeschreven, die ervoor zorgden dat u zich veel beter voelde. Omdat u het in Kosovo financieel erg moeilijk had en geen werk vond, ondermeer door uw lage scholingsgraad, besloot u naar Europa uit te wijken. U verliet Kosovo op 28 oktober 2009 en via onbekende landen kwam u op 29 oktober 2009 in België aan. U vroeg hier op 30 oktober 2009 asiel aan. U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 17 november 2008. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een medisch attest, d.d. 10 februari 2009, neer, waaruit blijkt dat u in Kosovo van 1999 tot 2009 in behandeling was bij een neuropsychiater.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u Kosovo heeft verlaten of er niet kan terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Kosovo in eerste instantie te hebben verlaten uit economische overwegingen. U vond geen werk en de uitkering die uw vader kreeg, was onvoldoende om rond te komen (gehoor CGVS p. 3). U verklaarde voorts expliciet heden niet naar Kosovo terug te kunnen keren omdat u er niets heeft (gehoor CGVS p. 6). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat dit door u aangehaalde motief een probleem van louter socio-economische aard is, dat als dusdanig niet zonder meer verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw werkloosheid voornamelijk was te wijten aan uw lage scholingsgraad (gehoor CGVS p. 4).

Voorts haalde u aan dat jullie na de oorlog werden gemeden door andere etnische Albanezen omdat uw vader voor de oorlog Ashkali en Roma, die in armoede leefden, had geholpen. Om die reden zouden etnische Albanezen die de grond naast jullie grond bewerkten, eerst jullie grond gedeeltelijk en vervolgens volledig ingepalmd hebben (gehoor CGVS pp. 4-5). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat de aangehaalde feiten van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke aard zijn. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vader zich voor deze problemen moeiteloos tot de in Kosovo aanwezige autoriteiten kon wenden. U stelde immers dat jullie klacht neerlegden bij de politie, die ter plaatse kwam om de nodige vaststellingen te doen. De politie kon jullie evenwel niet helpen omdat jullie niet over de nodige eigendomspapieren van de grond beschikten (gehoor CGVS p. 4). Aldus blijkt uit uw verklaringen niet dat de politie jullie onafdoende of geen bescherming zou hebben geboden uit politieke, religieuze, etnische of andere in de Vluchtelingenconventie voorziene redenen. Tevens verklaarde u na deze problemen geen andere problemen met burgers in Kosovo te hebben gehad. Evenmin had u problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst (gehoor CGVS p. 5). Tot slot kan hierbij nog opgemerkt te worden dat deze problemen dateren van 2000-2001 (gehoor CGVS p. 4) en aldus te ver in het verleden zijn gesitueerd om nog van relevantie te zijn bij de beoordeling van uw actuele vrees voor terugkeer.

Eveneens haalde u aan tijdens het gewapend conflict in Kosovo een trauma te hebben opgelopen ten gevolge van de doden en het geweld waarvan u getuige was (gehoor CGVS pp. 4, 6). U verklaarde in dit verband dat u vanaf 2002 tot uw vertrek naar België geregeld bij een psychiater ging, die u medicatie voorschreef (gehoor CGVS p. 5). Uit het door u neergelegde medische attest, waarin staat dat u van 1999 tot 2009 in behandeling bent geweest bij een neuropsychiater, blijkt eveneens dat u naast medicatie ook therapie kreeg. U stelde daadwerkelijk door deze medicatie te zijn geholpen (gehoor CGVS pp. 5-6). U voegde toe dat uw psychiater u regelmatig gratis behandelde omdat hij uw toestand kent (gehoor CGVS p. 5). Er dient aldus vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de hulpverlening die u voordien ter beschikking stond. Derhalve heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de

door u aangehaalde psychische problemen van die aard zijn dat zij een terugkeer naar Kosovo voor u onmogelijk maken wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart staft uw identiteit en nationaliteit, maar werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Voorafgaandelijk stelt verzoeker onder het kopje "in feite" dat het niet klopt wanneer de commissaris-generaal op de eerste bladzijde van de bestreden beslissing schrijft dat verzoeker zou hebben verklaard een etnische Albanees te zijn. Verzoeker poneert het volgende: *"Hij is Kosovaar en heeft juist problemen met de etnische Albanezen"* (sic).

Daarop voert verzoeker in een eerste middel, gericht tegen de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van *"het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing"*. Verzoeker oppert dat in de bestreden beslissing niet afdoende werd geantwoord op zijn asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker onvoldoende feiten heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij niet naar Kosovo kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en verzoeker kan hiermee niet akkoord gaan. Volgens hem blijkt uit zijn verklaringen dat hij voldoende redenen heeft om te vrezen dat zijn leven en/of zijn vrijheid in gevaar is. Verzoeker stelt dat problemen van socio-economische aard inderdaad geen voldoende voorwaarde zijn om de vluchtelingenstatus te verkrijgen, maar verzoeker benadrukt dat vervolging niet noodzakelijk betekent dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, maar ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden tegen maatschappelijke dreigingen. Verzoeker werd zowel verbaal als lichamelijk bedreigd door de etnische Albanezen waarmee hij samenleeft. De plaatselijke politie is volgens verzoeker niet bij machte hem te beschermen of wil dit niet en laat verzoeker aan zijn lot over. Verzoeker wijst erop dat het bewijzen van een gegronde vrees voor vervolging vaak moeilijk is omdat asielzoekers het wantrouwen tegenover administratieve beslissingen meenemen naar het land waar zij bescherming zoeken. Verzoeker beweert vervolgens dat de uiteenzetting van de feiten door de commissaris-generaal *"nagal beknopt en sec"* (sic) is, terwijl hij tijdens de interviews veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Volgens verzoeker toont het Commissariaat-generaal met een tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aan om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin de verzoekende partij zich bevond. Verzoeker vraagt zich af in hoeverre er sprake is van een degelijk onderzoek als men elke verklaring van verzoeker als een probleem van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard bestempelt. Hij wijst op het feit dat, wanneer alle elementen in hun context worden gezien, het duidelijk is dat geen van de argumenten van het Commissariaat-generaal volstaan om de asielaanvraag ongegrond te verklaren. Verzoeker wijst erop dat een aantal gegevens verkeerd werden begrepen of geïnterpreteerd en zijn verhaal plotseling wordt herleid tot een aantal details, waardoor de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing hem *de facto* verplicht om naar Kosovo terug te keren. Volgens verzoeker spruit uit de geschonden geachte verdragsbepaling de verplichting voort om te na te gaan of er in casu sprake was van bedreiging van het leven en de vrijheid van verzoeker bij dergelijke terugkeer en deze verplichting werd niet op bevredigende wijze nageleefd. Volgens verzoeker zal hij bij terugkeer naar Vuschttri met grote zekerheid slachtoffer worden van vervolging. Nog volgens verzoeker wijst niets erop dat de situatie met de etnische Albanezen intussen verbeterd is en kon het gevoerde onderzoek niet tot de genomen beslissing leiden.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer onmiskenbaar een probleem zal hebben met de etnische Albanezen en de Kosovaarse autoriteiten die aan verzoeker geen afdoende bescherming kunnen bieden.

In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voortspuit uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden, terwijl de betreden beslissing de asielaanvraag zomaar heeft verworpen zonder degelijk onderzoek.

In een vijfde middel (eerste middel), gericht tegen de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, voert verzoeker een schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*. Verzoeker stelt tot op heden bevreesd te zijn voor een terugkeer naar Kosovo en wil zichzelf enkel in veiligheid brengen, aangezien niets erop wijst dat de situatie intussen verbeterd is.

2.2. De verschillende middelen die door verzoeker werden aangevoerd, worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid tezamen behandeld.

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”*, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve procedure is en geen jurisdictionele. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615), waardoor de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd. In wezen voert verzoeker, zoals hieronder zal blijken, de schending aan van de materiële motiveringsplicht aan.

2.4. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.5. De schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag kan niet dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene (RvS 8 december 2008, nr. 188.562; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.6. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Derhalve mist de verwijzing naar voormeld verdragsartikel feitelijke grondslag.

2.7. De bestreden beslissing is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker zijn land heeft verlaten om economische redenen, die vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag. De problemen met andere etnische Albanezen die verzoekers grond hebben ingepalmd omwille van de hulp die ze aan Roma en Ashkali hadden geboden voor de oorlog, worden volgens de bestreden beslissing niet langer relevant geacht voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. In de beslissing wordt immers gesteld dat verzoeker

zelf had aangegeven dat hij zich voor die problemen tot de autoriteiten kon wenden en dat hij na deze problemen geen andere moeilijkheden had ervaren. Aangaande zijn trauma merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op dat verzoeker voor deze psychische problemen werd geholpen en dat niet blijkt dat hij bij een terugkeer niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de hulpverlening waardoor deze psychische problemen niet van aard zijn dat zij een terugkeer naar Kosovo onmogelijk maken in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.8. Met betrekking tot verzoekers stelling dat de uiteenzetting van de feiten onjuist zou zijn wat verzoekers etnische origine betreft, wijst de Raad op het feit dat deze informatie integraal gebaseerd is op verzoekers eigen verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker had verklaard van Kosovaarse nationaliteit te zijn, maar van etnisch Albanese afkomst (stuk 9, Verklaring, punt 6). Verzoeker kan op dit punt dan ook geenszins worden bijgetreden. Als antwoord op zijn kritiek dat de uiteenzetting van de feiten *“nogal beknopt en sec”* is, dat hij beweert tijdens de interviews veel informatie te hebben verstrekt, dat er een tendentieuze weergave van de feiten plaatsvond die wijst op onwil, dat een aantal gegevens verkeerd werden geïnterpreteerd en dat zijn verhaal wordt herleid tot een aantal details, merkt de Raad op dat verzoeker deze kritiek niet in het minst concreet maakt door aan te duiden welke van de elementen, die hij zou hebben aangereikt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet of onvoldoende zouden zijn belicht of verkeerd geïnterpreteerd. Bijgevolg kan niet worden ingezien hoe deze kritiek tot een andere beoordeling aanleiding zou kunnen geven.

2.9. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient de verzoekende partij aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging op grond van ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Internationale bescherming kan bovendien slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Verzoeker herhaalt dat hij problemen kende met de etnische Albanezen en dat de Kosovaarse overheid hem aan zijn lot overlaat, waardoor zijn veiligheid bij een terugkeer naar Kosovo opnieuw in het gedrang komt aangezien niets erop wijst dat de situatie intussen verbeterd is. In casu blijkt echter uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker ter gelegenheid van zijn eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij geen inkomsten had (stuk 8, Vragenlijst, p. 2). Ook voor het Commissariaat-generaal bevestigde verzoeker dat hij Kosovo verlaten had omwille van economische moeilijkheden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25/02/2010, p. 3). Naar aanleiding van de problemen die verzoeker en zijn vader gekend hadden omwille van de hulp die ze voor de oorlog geboden hadden aan de Ashkali en de Roma en waarbij hun grond werd ingepalmd door andere Albanezen, heeft verzoeker zich blijkens zijn eigen verklaringen kunnen wenden tot de lokaal aanwezige autoriteiten, maar konden zij hun grond niet terugclaimen door gebrek aan een eigendomsbewijs (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25/02/2010, p. 4-5). Los van de vaststelling dat verzoeker deze problemen slechts voor het eerst aanhaalde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, blijkt dat hij hiervoor afdoende bescherming heeft gekregen en dat verzoeker naast het feit dat zijn familie de grond niet langer kon bewerken, hierdoor geen verdere problemen heeft ondervonden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 25/02/2010, p. 5). Uit verzoekers eigen verklaringen kan dus niet worden afgeleid dat hij hierdoor actueel nog een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag hoeft te koesteren, noch dat de Kosovaarse overheid hem aan zijn lot zou overlaten, zoals hij beweert. De motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de vluchtelingenstatus wordt geweigerd, vinden steun in de gegevens van het administratief dossier waardoor verzoeker niet kan worden bijgetreden in zijn ongestaafde kritiek erop.

2.10. Wat de subsidiaire bescherming betreft, komt het aan de vreemdeling toe aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat hij beantwoordt aan de criteria van deze status. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoeker maakt met zijn blote bewering dat hij bevreesd is voor een terugkeer naar Kosovo omdat niets erop wijst dat de situatie intussen is verbeterd, geenszins aannemelijk dat hij een executie of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zal ondergaan bij een terugkeer naar Kosovo. Er zijn evenmin gegevens voorhanden die toelaten te besluiten dat er in Kosovo een situatie van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

2.12. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). Verzoeker voert aan dat de beslissing genomen werd zonder zorgvuldig onderzoek, maar toont niet aan welke gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht waardoor de beslissing de redelijkheidstoets niet zou doorstaan. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van de gegevens uit het administratief dossier te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De aangevoerde middelen, voor zover de erin aangevoerde bepalingen terzake dienstig zijn, zijn ongegrond.

De stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, met name een fotokopie van zijn identiteitskaart en medische attesten, werden reeds beoordeeld door de commissaris-generaal. Verzoekers identiteit en het feit dat hij een neuro-psychiatrische behandeling onderging worden niet betwist. Deze stukken zijn echter niet bij machte de beslissing te doen wankelen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN